

Voksne mobbeofre skal pakke sydfrugterne!

Marianne Kasten havde et godt job som regnskabschef i en større københavnsk virksomhed, men i løbet af halvandet år gik hun fra at læse komplicerede lovtekster til knap at kunne bladere i et B.T.

Af Agnete Vestergaard-Kristensen

Marianne Kasten er en køn, ung kvinde først i fyrrerne. Hun har kortklippet, blondt hår og diamanter i ørerne, og i fuchsiafarvet T-shirt lyser hun op mod den betonbygning, der i dag huser hendes arbejdsplads.

Vi har sat os udenfor på en lille terrasse for at nyde solen og naturen, der omgiver os i Bjæverskov syd for Køge. De mange margueritteruter snor sig ind imellem hinanden, og der dufter skønt fra de mange gyldne rapsmarker.

Da hun tager imod, er det ikke til at fornemme, at hun har døjet med psykiske smerter i flere år. Hun er smilende og hjertelig varm, mens hun fortæller historien om, hvordan et tæt venskab med den tidligere chef udviklede sig til rovmobning med trusler om firing, sladder i krogene og en arbejdsskade, der blev underkendt i hele systemet.

Det startede ellers så godt. Marianne Kasten var på en god arbejdsplads med ansvaret for seks medarbejdere i regnskabsafdelingen.

”Jeg fik masser af anerkendelse og skulderklap fra lederne. Havde masser af overskud og var en glad singlepige i København. Min fritid var pakket med aktiviteter; veninderne, maratonløb”, fortæller Marianne Kasten. Hun arrangerede sågar ture for over hundrede mennesker til blandt andet Bornholm og La Santa Sport, Lanzarote.

Den lille fejl, den store smerte

Men da chefen ville videre, ansatte man en ny kvinde i cheffrollen. Marianne Kasten var ikke sen til at byde hende velkommen, og venskabet blev hurtigt tæt og godt.

Indtil den dag hvor der blev opdaget en fejl i afdelingen.

Chefen ville ikke tage ansvaret for fejlen og Marianne Kasten ville ikke stå alene med ansvaret.

Derefter ændredes stemningen på arbejdspladsen markant. Marianne Kasten blev flere gange truet med firing, der blev spredt grimme rygter, som når hun sygemeldte sig, ”at hun i virkeligheden var depressiv over ikke at have en kæreste.”

Chefen antastede hende, og sagde, hun burde lade sit hår gro, så hun ikke lignede en lesbisk.

Ingen af tingene havde noget på sig, men fordi chefen var en tæt veninde, formåede Marianne Kasten ikke at reagere.

”I virkeligheden så frøs jeg. Det var ligesom at blive trykket på pause. Jeg formåede faktisk aldrig at få sagt til hende, at det ikke passede, eller at dét skulle hun ikke blande sig i.”

En dygtig medarbejder bukker under

Til trods for at kollegerne bider mærke i de spydigheder, chefen kommer med og det, at Marianne Kasten oftere og oftere græder ud ved både sine medarbejdere og service – samt personalechefen, så bliver det kun værre og værre.

Til sidst er der ingen anden udvej for hende end at sygemelde sig med stress, for i 2005, efter tre år med mobning, kan hun ikke længere hænge sammen;

”Jeg kunne ikke sove om natten, jeg begyndte at ryste på mine hænder og fødder, jeg kunne ikke koncentrere mig, jeg kunne ikke engang læse B.T., for jeg kunne ikke holde interessen længe af gangen. Når man når dertil, så bliver det svært at holde overblik over en økonomi på milliarder og være en leder for sine medarbejdere.”

Marianne Kasten er ikke alene. Nye undersøgelser fra Det Nationale Forskningscenteret for Arbejdsmiljø(NFA) viser, at hver 12. dansker er blevet mobbet på arbejdspladsen.

Hun søgte hjælp hos flere instanser, dog uden held, for hendes sygdom var – og er stadig - ikke godkendt. Arbejdsskadestyrelsen underkender nemlig de psykiske lidelser som følger af mobning på arbejdspladsen som værende erhvervssygdomme.

”Havde hun (chefen, red.) stukket mig en på skrinet, så havde jeg kunnet håndtere det. Så havde jeg sagt op med det samme.”

En stor del af hendes første tid som sygemeldt sidder hun blot og stirrer ind i væggen, et forhold kommer og går, hun kan ikke samle sig, sidder blot og græder.

Hun kæmper sig dog langsomt op til overfladen ved at gå flere lange ture, hun går til psykolog og får antidepressiver i en mængde så stor, at hun kategoriseres som svært depressiv.

Voksenmobning er stadig tabu!

”Sådan som samfundet hænger sammen i dag, så er det bare med at pakke sydfrugterne, hvis man er i samme situation, siger Marianne Kasten. For hende var der ikke megen hjælp at hente fra virksomhedslederne.

Det er også derfor, hun har valgt at være med til at stifte foreningen; ”Voksenmobning – Nej tak!”. En forening med et klart budskab, for som de skriver på deres hjemmeside har:

”Voksenmobning store personlige og samfundsmæssige omkostninger, og mobning blandt voksne er stadig et tabu.”

Gennem foreningen kan både private og virksomheder få hjælp i kampen mod mobning.

Et menneske i træernes skygger

Psykolog Lisbeth Vestergaard, der arbejder med genopbygningskurser for mobberamte på Specularklinikken i Århus, kan nikke genkendende til behovet for en forening, der kan give et netværk:

”Jeg havde en (klient, red.)for ikke særlig længe siden, der gik og gemte sig. En typisk reaktion. En, der ikke bare isolerede sig, men simpelthen gemte sig, når hun så andre mennesker. Hun gik kun tur i en skov, for så kunne hun lige gå ind bag et træ.”

Marianne Kasten er igen glad og ved godt mod. Hendes medicin er nedtrappet, men hun har brug for den ro, der er i naturen;

”En tur i Magasin er nok til, at jeg får kuller i bolden. Min stresstærskel er meget lavere, og det kommer jeg nok aldrig af med.” Men ved Slagelse hvor hun nu bor i et lille hus, har hun udsigt til vand, harer og ræve og græssende rådyr.

Alt ånder fred og ro ved hendes nye arbejdsplads. Flere andre medarbejdere har pænt hilst på, de pjatter med Marianne Kasten, der igen kan le helt nede fra maven.

Det har ikke været muligt at få en kommentar fra Arbejdsskadestyrelsen.